

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1923 | 72. AARGANG

OM SPIRITISME.

(Uddrag af en Tale holdt af Biskop *C. W. Nibley* i Tabernaklet i Salt Lake City den 13. Maj 1923.)

Jeg onsker at sige nogle faa Ord om et Emne, hvortil der hentydes i Esajas 8. Kapitel, 19. og 20. Vers:

»Og naar de ville sige til eder: soger til Spaakvinderne og til Tegnsudlæggerne, som hviske og mumle, da siger: skal ikke et Folk soge til sin Gud? skal man soge til de Døde for de Levendes Skyld?

Til Loven og til Vidnesbyrdet! dersom de ikke tale saaledes, da er der intet Lys i dem.«

Dette Skriftsted er i Overensstemmelse med en Udtalelse af Verdens Frelser, medens han var paa Jorden, hvilken lyder saaledes:

»Hore de ikke Moses og Profeterne, da lade de sig heller ikke overbevise, om nogen opstaar fra de Dode.« (Luk. 16: 31.)

Sidste Fredag Aften lyttede jeg til et Foredrag i denne Bygning om Spiritisme og aandelige Tilkendegivelser. Jeg maa

sige, at jeg gik skuffet bort fra dette Foredrag — skuffet over, at jeg ikke havde modtaget noget nyt. Foredragets Hovedindhold gik ud paa at paavise, at der er et Liv efter Døden, og at afdøde Menneskers Aander kan komme tilbage og meddele sig til Mennesker i Kødet. Foredragsholderen, der uden Tvivl var oprigtig, forsøgte at bevise dette.

At der er et Liv efter Døden, var ikke en ny Lære for mig eller for nogen anden Sidste-Dages Hellig, thi dette tror vi aldeles bestemt og uforbeholdent. Men at Aanderne af dem, som har forladt dette Liv, faar Tilladelse til at vende tilbage og meddele sig i en saadan Udstrækning, som Foredragsholderen vilde give det Udseende af, det tror jeg absolut ikke. At aandelige Tilkendegivelser har fundet Sted overfor Mennesker, der lever i denne Verden, vil enhver sikkert kunne indrømme. Men vi véd, der er baade gode og daarlige Aander. De gode Aander vil ikke forsøge at bedrage os; de daarlige vil maaske prøve derpaa.

Jeg tror ikke, det vilde gøre min Tro paa et Liv efter Døden stærkere, dersom jeg skulde modtage saadanne aandelige Tilkendegivelser, thi jeg er af den fulde og faste Mening, at dersom et Menneske ikke vil tro Moses og Profeterne, dersom han ikke vil underkaste sig Loven og Vidnesbyrdet, saaledes som disse er overleveret til os i Bibelen og i denne de sidste Dages Uddeling gennem Profeten Joseph Smith, hvem Herren oprejste, da vil han heller ikke tro, selv om nogen opstod fra de Døde, ejheller vilde han tro, selv om han modtog et Tusinde Aandebesøg.

Kendsgerningen er, at Øjet kan vildlede os, Øret kan tage fejl, men den stille, hviskende Stemmes Vidnesbyrd, den Forvisning, der kommer med, hvad vi kalder den Helligaands Indflydelse, er sikrere og mere bestemt end det, der ses med Øjet og høres med Øret.

Da Joseph Smith, under sit første Forsøg paa at bede med lydelig Røst, gik ud i Lunden ved Palmyra, New York, og bad Herren aabenbare og tilkendegive for ham den rette Vej, blev

han grebet af Mørkets Magter, der sogte at underkue ham. Her er hans Ord om denne Begivenhed:

»Efter at jeg var kommen til det Sted, hvor jeg før havde besluttet at gaa hen, og havde set mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, før jeg blev greben af en Magt, der ganske overvældede mig og havde en saadan forbavsende Indflydelse over mig, at den bandt min Tunge, saa jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig en kort Tid, som om jeg pludselig skulde tilintetgøres.

Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud om at udfri mig af denne Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øjeblik, da jeg var ved at synke i Fortvivlelse og overgive mig til Tilintetgørelse (ikke en indbildt Tilintetgorelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, hvilket havde en saa forfærdelig Kraft, som jeg aldrig før havde erfaret hos noget Væsen), netop i dette forfærdelige Øjeblik saa jeg en Lysstøtte lige over mit Hoved klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt paa mig.

Ikke saa snart saa jeg den, før jeg følte mig befriet fra den Fjende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer, hvis Skønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse, staaende over mig i Luften. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den anden: »Denne er min Søn, hør ham.«

Dette foregik midt paa Dagen. Og De ser af denne Beretning, at den første Tilkendegivelse af de usete Magter var Mørke, Ruin og Ødelæggelse, men denne Magt maatte vige for den højere Tilkendegivelse af Lys, Herlighed og Glans, der omgav Faderens og Sønnens Aabenbarelse. Ingen Slukning af Lamper eller Famlen i Mørke, men Lys, ja, en herlig Straaleglans indhyllede den unge Profet. Dette er Forskellen mellem Mørkhedens Magter og den levende Guds Aands Magt og Lys.

Jeg tror paa denne Beretning fremsat af den unge Profet. Ethvert Ord er sandt, og jeg har aldeles ingen Tvivl med Hensyn til disse Mørkhedens Magters Tilværelse — disse usete Kræfter, der ikke kan gøre sig gældende i Lyset, men kun optræder i Mørke.

Her var en Aabenbarelse, der havde Betydning. Intet le-

vende Menneske var paa den Tid i Stand til at sige noget med Vished om Guds Personlighed eller havde sikker Kundskab om, at han levede; men i denne, den største himmelske Tilkendegivelse, blev Faderen og Sønnen aabenbaret, og Aarhundreders Uklarhed og Forvirring angaaende denne store og yderst vigtige Sag blev paa én Gang og for stedse fejet til Side. Nyt Lys var kommen til Verden, som denne i sørgelig Grad trængte til. Jeg er ligesaa fast overbevist om Sandheden af Joseph Smiths Erklæring, tror jeg, som Joseph Smith var selv. Og det samme er Hundredtusinder af Sidste-Dages Hellige.

Hvorledes har de modtaget denne faste Overbevisning? Gennem at modtage Loven og Vidnesbyrdet gennem Moses og Profeterne og ved at gore Faderens Vilje, saaledes at de kan vide, at Læren er sand. Dette den Helligaands Vidnesbyrd er sikkert og vist, og et Menneske, der ikke kan modtage, hvad Verdens Frelser har givet, vil heller ikke tro Loven og Vidnesbyrdet, Moses og Profeterne. Han vil ikke tro, selv om en skulde opstaa fra de Døde.

Sagde vor Foredragsholder noget til os den anden Aften om at paakalde Herren i Bøn? Var der noget i alt det, han sagde, der i nogen Maade vidnede om, at Jesus er Kristus? Ikke et Ord, ikke en Stavelse antydede noget i den Retning. Men saa fik vi til Gengæld paa Lærredet at se, blandt andre Ting, det Hus ved Palmyra, New York, hvor Fox Søstrene levede, og hvor de forste Bankeaander optraadte i vor Tid.

I alt, hvad Naturen og Naturens Gud har tilvejebragt, ser vi den mest fuldkomne Organisation. Enhver Plante og Blomst, som vokser, repræsenterer den mest fuldkomne Symetri og Orden. Jorden selv er et Organisationens Vidunder. Og Mennesket — det mest vidunderlige af alle Skaberens Mesterværker.

Men hørte vi forleden Aften noget om Organisation, Orden eller Love vedrorende disse aandelige Tilkendegivelser, der modtages i Mørke og ikke i Lys? Ikke et Ord om denne nødvendige Egenskab, der er saa uundværlig i alt — i Stats-

styrelsen, i Livet og i Familien. Til alle Sider ser vi Nødvendigheden af Organisation og ordensmæssige Bestræbelser. Men ikke et Ord om dette vigtige Emne hørte vi i Foredraget om Spiritisme.

(Fortsættes).

DAABSHANDLINGEN.

(Af Præsident *David O. McKay* i »Mill. Star«.)

Daab hører til »Evangeliets første Principper og Ordinancer«. Som en Kirken tilhørende Ceremoni er den tydeligt klassificeret som en Ordinance eller Anordning. Uagtet den i strengeste Forstand ikke kan betragtes som et Princip eller en Grundsætning i samme Betydning som Tro, Omvendelse, Kærlighed o. s. v. er Principper, saa er den dog dette alligevel, eftersom den er en Lov fastsat ved guddommelig Befaling. Det er imidlertid blot som en Ordinance, at den i Almindelighed omtales.

Selv i denne mere iøjnespringende og, vi kan sige, overfladiske Henseende, indbefatter Daaben altid visse grundlæggende Principper for aandelig Vækst. Tre af disse er Oprigtighed, Troskyldighed og Renhed: Oprigtighed, »Moderen til en ædel Familie af Dyder«; Troskyldighed og Renhed, »de to Vinger, med hvilke Mennesket hæver sig over Jorden og alle midlertidige Forhold«.

Disse tre Dyder bør enhver være i Besiddelse af, som ønsker at modtage denne hellige Handling. I Oprigtighed bør han ydmyge sig for sin Skaber og med et angergivent og sønderknust Hjerte erkende sine Synder og Vildfarelser og lægge for Dagen et Ønske om at leve et nyt Liv. Han maa ikke have nogen egentlig Hensigt. Han bør »oprigtigt ønske at komme i Samfund med Gud«, at blive regnet med blandt hans Folk og »at bære andres Byrder, saa at de kan blive lette«. Kun paa denne Maade kan den sande Omvendelses evige Princip blive lagt for Dagen.

Renhed følger med sand Omvendelse. Den »forener med og ejer Gud«. Det er de rene af Hjertet, som skal *se* Gud. Intet

urent Hjerte, om end dobt et Hundrede Gange, kan nærme sig ham.

Troskyldighed er den rette Hensigts Kendetegn. Den tilskynder Sjælen til Lydighed og renser den fra ethvert Ønske om Selvophøjelse, Ros, personlig Ære eller jordiske Fordele. Hvor den rette Hensigt er til Stede, er der kun et inderligt Ønske om at efterkomme en af Guds Befalinger.

Ej heller er det i Hensigten alene, at denne Ukunstlethed er lagt for Dagen, men ligeledes i selv Udførelsen af Ordinancen. Alle den hellige Skrifts Beretninger om Daab bærer Vidnesbyrd herom. Tag for Eksempel Jesu Daab i Jordan; Gildingens Daab, udfort af Philip; Arrestforvarerens Daab, af Paulus og Silas; Kornelius og hans Husstand, af Peter; Helam og andre, af Alma, o. s. v. Alle disse Tilfælde synes at have udmærket sig ved den enkle, ligefremme og dog ærbødige Maade, hvorpaa de udførtes. Der er intet sagt om Forberedelsesperioder eller om hojtidelige og unødvendige Ceremonier. Tro paa den Herre Jesus Kristus, Omvendelse fra Synd og et oprigtigt Ønske om at blive forenet med Guds Folk var de eneste nødvendige Forberedelser.

Det vil være godt for Kirkens Ældster altid at have denne Ukunstlethed for Øje ved Udførelsen af denne evangeliske Ordinance. Undgaa at forbinde den med nogen som helst Ceremoni, der i mindste Maade kan virke forstyrrende. Der er allerede dem, der mener, at Bønnen, »Indvielsen af Vandet«, er en nødvendig Del af Handlingen; andre tror, at en forudgaaende Gudstjeneste bør holdes, ligesom igen andre hævder, at Personen bør »ledes« ud i Vandet og tilbage op af Vandet, hvilket er unyttig Tidsspilde, især hvor et storre Antal Personer skal dobes.

Alle saadanne Enkeltheder er unodvendige, de hverken forøger eller forringer selve Ordinancens Validitet. Der er imidlertid den Fare forbundet hermed, at disse overflødige Ceremonier muligvis kan blive saa nøje forbundne med selve Handlingen, at de tilsidst ikke kan adskilles fra den. Det vordende Medlem bør naturligvis altid modtage passende Under-

visning før Daaben og Vigtigheden af det Skridt, han staar i Begreb med at gore, forklares for ham; og selvfolgelig er Bon altid passende for alle hellige Handlinger.

Jesus blev døbt af Johannes for »at fuldkomme al Retfærdighed«, »men Farisæerne og de Lovkyndige har foragtet Guds Raad med dem selv, idet de ikke blev dobte af ham«.

Til Nikodemus sagde Jesus: »Uden nogen bliver fodt af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige«.

Til Kirkens Medlemmer i Almindelighed skrev Peter: »For I er alle Guds Born ved Troen paa Jesus Kristus. Thi saa mange af eder, som er blevne dobte til Kristus, har paataget sig Kristus. Hvilket nu ogsaa frelser eder i sit Modbillede som Daab ved Jesu Kristi Opstandelse«.

I disse tre Henvisninger fremsættes tydeligt Daabshandlingens tredobbelte Hensigt:

1. En Ordinance indstiftet af Gud selv og noje forbunden med Retfærdighedens evige Princip, hvor Adlydelsen af denne Lov er nodvendig til Menneskenes Frelse.

2. En Indlemmelsesceremoni eller Indgangsdor til Guds Rige.

3. Et smukt og ophojet Symbol paa det gamle Menneskes Begravelse med alle dets Synder og Skrobeligheder og dets Opstandelse til et nyt og bedre Liv.

Daabens Ordinance er en Guds Lov, og Adlydelsen af den i Oprigtighed, i Renhed og med et ydmygt Sind vil uvægerligt bringe den lovede Velsignelse, nemlig Trosteren eller Sandhedens Aand, som aldrig kan modtages af dem, der »forandre Budene og overtræde Loven«. Mennesker kan spotte og latterliggøre Daaben og tvivle om dens Nyttevirkning, men desuagtet vedbliver den for evigt at være ikke blot den smukkeste symbolske Handling, der kendes, men ogsaa en af de mest virkningsfulde Love henhorende til Menneskets Frelse. Ved Daaben som ved alle andre Ting burde alle Mennesker folge ham, der sagde:

»Jeg er Verdens Lys; den, der følger mig, skal ikke vandre i Mørke, men have Livets Lys.«

HØSTTANKER

Nu er vi i Hostens Tid, Havernes og Markernes rige Udbytte bliver indsamlet og bragt i Lader for at tjene til Fode for Mennesker og Dyr gennem den kommende Vinter. Mennesket har plojet, plantet og dyrket, men Gud har givet Væksten. Han er den store Forsorger og gennem de evige Naturloves Virksomhed, hvilke han har skabt, modtager Menneskene alle Livets Nodvendigheder her paa Jorden — modtager alle disse direkte fra Gud, hvad enten de erkender det eller ej.

Han minder os om sin Tilværelse gennem enhver levende Ting i Naturen, thi med al vor Lærdom og al vor Videnskab og Snille kan vi ikke uden Guds Hjælp faa et eneste Frokorn til at vokse eller give et Græsstraa Liv. Dersom Gud skulde undlade blot en eneste Gang at give det Liv, som Mennesket ikke selv kan skabe, dersom han tilbageholdt sin livgivende Kraft fra Jorden blot en enkelt Sommer, vilde hele Menneskeslægten sulte ihjel trods al vor Videnskab, industrielle Foretagender og vor hojtpriste Opfindsomhed.

Men Gud svigter aldrig. Hvert Aar har Sommer og Host, og medens Hostfolkene er i Arbejde, og Afgroden kores ind, er det kun naturligt, at vi vender vore Tanker til ham, som er vor Fader og Gud, som strækker sin Haand ud imod os og ønsker at drage os op til sig, som ikke alene sorger for Livet, idet vi pløjer og saar, men som vil skabe os aandeligt Liv, hvis vi blot vil modtage det. Han har et Budskab til os. Et Kærlighedens og Naadens Ord med Løfte om evig Fred og Lykke: »Hver den, som tror paa mig, skal aldrig do,« sagde Herren.

Og Himlenes og Jordens Skaber, Giveren af alt Liv her paa Jorden, vil give os evigt Liv i sin Himmel, hvis vi blot vil tro paa ham med den samme Slags Tro, som den vi lægger for Dagen, naar vi plojer, planter og goder i Forvisningen om, at vi skal kunne hoste.

Dersom vi bereder vore Sjæle. Dersom vi planter Sandhedens, Dydens, Retfærdighedens og Kærlighedens Fro, river al Syndens Ukrudt op og gøder med Tro, Bon, Renhed og Pligtopfyldelse, da skal vi have evigt Liv, den storste af alle Guds Gaver. *J. S. H.*

EFTERAARSKONFERENCERNE.

De halvaarlige Konferencer vil i Efteraaret blive afholdt som folger:

I Aalborg den 6. og 7. Oktober.

I Aarhus den 13. og 14. Oktober.

I Kobenhavn den 20. og 21. Oktober.

Konferencepræsidenterne anmodes om at ordne og arrangere alle Enkeltheder vedrorende Moder og Sammenkomster i Forbindelse med Konferencen.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

BESØG AF TRE APOSTLE.

Senator Reed Smoot, Dr. John A. Widtsoe og Ældste David O. McKay, Præsident over den europæiske Mission, besogte Skandinavien i Sidstningen af Juli Maaned. Senator Smoots Besog var nærmest for at studere okonomiske Forhold, og de to andre Brodre var i hans Rejseselskab. Paa Grund af, at den store Rejse skulde foretages i et begrænset Tidsrum, blev der ikke Tid til at overvære Moder her i Danmark.

Senator Smoot blev interviewet af Repræsentanter fra de store Dagblade baade i Kobenhavn og Kristiania, og »Politiken« og »Tidens Tegn« indeholdt længere Referater af Senatorens Udtalelser om politiske Sporgsmaal saavel som om »Mormonismen«.

Dr. Widtsoe, der er Præsident for Utah genealogiske Selskab, benyttede Lejligheden til at arrangere for Indkob af større Samlinger genealogiske Værker til Genealogisk Selskab.

VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET.

(Af Ældste *Orson F. Whitney* af de Tolvs Raad.)

IV.

DEN NY FØDSEL.

Før vi skrider videre til Overvejelsen af andre Emner, vil det være passende at sige noget mere om en Sag, der har været Aarsagen til store Stridigheder i Kristenheden. Daabens Betydning og Form, dens Hensigt og Virkninger, og hvorvidt den er nødvendig til Frelse, er Spørgsmaalet, der har været Genstand for store Uenigheder, men som med Lethed kan besvares, dersom den Helligaand benyttes som Vejleder, og der ikke foretages Forvrængninger af Skriften.

»Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige.« Saaledes sagde dette Riges Konge, da han talte til Nikodemus, en Raadsherre blandt Jøderne.

Betydningen af disse Ord, der var tydelige nok for de første Dages Kristne, gik tabt eller blev forvansket ned gennem Tiderne til vore Dage. Fra de tidligste græske Kirkefædres Tid til St. Augustinus, den vestlige eller romersk-katolske Kirkes store Teolog, fra hans Tid til Luther og Calvin og videre ned til Nutiden har Mennesker diskuteret om den mystiske ny Fødsel, som Verdens Forløser erklærede for at være Indgangsdøren til hans Rige.

Hvad Jesus sagde til Nikodemus, burde en Gang for alle have besvaret Spørgsmaalet om Daabens Nødvendighed.

Alle Spidsfindigheder er unodvendige efter denne guddommelige Udtalelse. Men i Tilslutning hertil har vi Frelserens ikke mindre bestemte Erklæring, fremsat den Gang, han selv blev døbt: »Tilsted det nu; thi saaledes sømmer det sig for os at fuldkomme al Retfærdighed.« Læg Mærke til, at han bruger Flertalsformen »os« og giver derved tilkende, at Handlingen var nødvendig i al Almindelighed. Alligevel vil nogen hævde, at Jesu Daab var af saa vidtrækkende Betydning, at den gjaldt for hele den menneskelige Familie saa-

ledes, at Nodvendigheden af Daab bortfaldt for den ovrige Menneskeheds Vedkommende.

Til alle, som hylder saadanne Anskuelser, vil jeg rette dette Spørgsmaal: Kan De tænke Dem et Rige, i hvilket Kongen bliver forlangt til at opfylde Lovene, medens Undersaatterne kan blive fri derfor? Er det ikke langt mere rimeligt, at Kongen i Stedet for Undersaatten vilde blive fritagen for Lovens Opfyldelse? Men Lovene i Kristi Rige er upartiske; de gælder for alle uden Undtagelse. Frelseren forlanger ikke Lydighed af andre mod Love, som han ikke selv er villig til at opfylde. »Folg mig«, var hans Losen.

Det er sandt, at Daab er »til Syndernes Forladelse«, og hos Frelseren, der »voksede op uden Synd til Frelse«, var der ingen Synd at forlade. Hvorfor blev han da dobt? Johannes Døberen forstod dette, da Jesus kom til ham for at blive dobt, og dette var uden Tvivl Grunden til, at han vilde formene ham, sigende: »Jeg trænger til at dobes af dig, og du kommer til mig!« Vi kan ikke tillægge den skyldfri Synd, ejheller tor vi vove at tvivle om Rigtigheden af hans Lærdomme. Et Menneske maa »fodes paany af Vand og Aand«, thi ellers kan han ikke »indkomme i Guds Rige«.

Frelserens Daab ophævede ikke Daabens Nodvendighed, ligesaa lidt som hans Lidelser for Adams Skyld afskaffede Kval og Smerte i Verden. Mænd og Kvinder lider endnu, trods det store Sonoffer; og alle maa dobes til deres egne Synders Forladelse, uagtet »det Guds Lam, der bærer al Verdens Synd«, blev dobt for »at fuldkomme al Retfærdighed«.

Kristi Daab var utvivlsomt et Eksempel, der har dyb symbolsk Betydning. Den skulde berede Vejen for et endnu storre Princip, som han var i Færd med at bringe til Verden, og som han lærte og underviste sine Disciple om. Daaben er Doren til Kristi Kirke, Guds Rige paa Jorden, fordi den repræsenterer Opstandelsen, Indgangsdoren til evig Herlighed. Det var derfor passende, at det store Forbillede, den forste til at opstaa fra de dode, skulde modtaget den Ordinance, der symboliserer

det store, himmelske Under, som han tilvejebragte — Forlosning fra Graven og evigt Liv hinsides.

Uagtet Daaben er en almindelig Betingelse, er der dog visse Undtagelser. Smaa Born, for unge til at have syndet, og som derfor ikke har Omvendelse behov, er fritagne for Daab, og det er en Forsyndelse mod Gud at dobe dem, thi det er et forfængeligt Misbrug af en hellig Ordinance. Forløste ved Kristi Blod, er deres Uskyld og Renhed et Sindbillede paa Menneskenes frelste Tilstand, idet disse maa blive ligesom smaa Børn for at være værdige til Himmeriges Rige. Men naar Børn naar Skælsaarsalderen, da bør de dobes.

Saa nodvendig er denne Handling, at Evangeliet giver Anvisning paa, hvorledes Daab kan udfores for dem, der er gaaet bort uden at være døbte. Mennesker kan ikke svare for andre med Hensyn til Handlinger udforte i Kodet, men der har altid været visse hellige Handlinger, som den ene kunde udføre for den anden. Moseloven er et Eksempel herpaa, og i Evangeliet indtager dette Princip en fremskudt Plads. Hele Kristendommens Væsen og Natur hviler paa det stedfortrædende Arbejde, som Jesus Kristus udforte til Forlosning for en Verden, som ikke var i Stand til at forlose sig selv.

Daaben er i to Dele, svarende til det Væsen, der modtager den, hvilket er baade aandeligt og kødeligt; Legemet, eller den materielle Del, repræsenteres af Vandet, Aanden af den Helligaand. Begge er nødvendige, eftersom det ikke er Legemet alene eller Sjælen alene, der dobes, men Legeme og Sjæl i et. Folgelig bliver Daaben forrettet i den materielle Verden, hvor baade Legeme og Sjæl kan være til Stede. En Mand eller Kvinde kan tro og omvende sig i Aandernes Verden, men kan ikke blive dobt der, da Legemet er fraværende. Og følgelig er Daab af Stedfortrædere nodvendig for udøbte Aander i hin Verden. Daab udføres paa Jorden for dem af samme Grund, som Johannes dobte i »Ænon, nær Salem« — *fordi der er Vand her.*

Jesus lignede Daaben ved en Fodsel; thi ligesom Fødselen

giver Adgang til Jordelivet, saaledes peger Daaben hen paa Opstandelsen, der giver Adgang til Udødelighed og evigt Liv. Menneskets Sind bør derfor være forberedt paa noget, der symboliserer disse Principper, i den Ceremoni, som vor Frelser indstiftede, og hvorved der gives Adgang til hans Rige. Denne Symbolik er fuldtud til Stede i Daabshandlingen udført paa rette Maade ved Begravelse, først i Vand og derefter i Aand. »Jeg har døbt eder med Vand, men han (Jesus) skal døbe eder med den Helligaand.« Saaledes sagde Johannes. Det var Daab i begge Tilfælde, og Daab betyder Begravelse. Den aandelige Daab meddeles ved Haandspaalæggelse. Daaben er et Pagtens Tegn, som Mennesker gør med Gud, naar de indgaar paa at tjene ham. Den symboliserer vor Frelsers Begravelse og Opstandelse og maa være i Lighed med disse Begivenheder. Kristi Nedstigning til Jorden og hans Opfart til Himmelen anskueliggøres ved dette Pagtens Tegn.

At denne Handling bør udføres ved Begravelse eller Neddyppelse i Vand fremgaar allerede af, at det græske Ord »baptizo«, hvorfra det danske Ord »Daab« er oversat, betyder dyppe eller dykke. At Neddyppelsens Daab blev udført af Johannes, blev meddelt vor Frelser og forrettet af hans Apostle, fremgaar tydeligt af det nye Testamentes Lærdomme. Endvidere har vi Arkæologers og Historikeres Erklæringer gaaende ud paa, at Daaben i den første, kristne Tid blev udført ved Neddyppelse eller Begravelse i Vand. Gamle Daabskapeller og andre Oldtidslevninger i Asien, Afrika og Europa viser, at denne Daabsmetode blev benyttet. De kristne Kirker i Østen — den græske, russiske, armeniske, nestorianske og koptiske Kirke — har altid døbt ved Begravelse og tillader ingen anden Form.

Vestens Kirker bevarede denne Daabsmetode i 13 Aarhundreder og indførte da efterhaanden Overøselse eller Bestænkelse — Ceremonier, der ikke i nogen Maade symboliserer en Fødsel eller Opstandelse og derfor ikke er i Harmoni med den guddommelige Hensigt, i hvilken Daaben blev indstiftet.

Luther hyldede Neddyppelse og søgte at genindføre denne Daabsmetode, men Calvin erklærede, at Maaden, hvorpaa den udførtes, intet havde at betyde, men indrømmede dog, at selve Navnet betød Neddyppelse, og at dette var Maaden i den oprindelige Kirke.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har kun én Daabsmetode, nemlig »Fødsel af Vand og Aand«, af de første Kristne kaldet »Tvætning og Igenfødelse«. Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse, dette er Ceremoniens rette Form og Hensigt. De Sidste-Dages Hellige modtog deres Kundskab herom, ikke hovedsagelig fra Bibelen eller fra andre Optegnelser om Guds Handlemaade med Menneskene. Den kom ved direkte Aabenbaring fra Jesus Kristus til hans Tjener, Joseph Smith, der fejede Traditionernes Støv og Spindelvævet til Side, afdækkede Sandhedens kostelige Juvel og bragte den tabte Kundskab tilbage om »én Herre, én Tro og én Daab«.

DIGT.

(Fra »København«.)

Paa Himlens blege blaa
en kolig Klarhed glider.
Ret snart skal Solen staa
i Skjul af Bakkens Sider.

Og Solens sidste Fjed
bag Bakkerne den slukker.
Tusmørket gaar med Fred
til Engene, som dugger.

Der er en sød og blank
andægtig Stilhed fremme;
den kom, da Lyset sank
bag Vestens Bakkebræmme.

Snart falder Løvet, dødt,
at lægge sig i Dynger.
Det anes gult og rodt
og rasler, naar det gynger.

Man skræmmes næsten op,
naar en forsinket Skade
forputter sig med Hop
imellem Bøgens Blade.

Men Larmen driver hen;
hver Raslen er forstummet.
Og Jorden er igen
saa tavs som Himmelrummet.

Et stort og stille Svælg
af Ro fra Vest til Østen
har bragt sin kolde Helg
til denne Nat i Hosten.

Et sparsomt Blomsterflor,
Børn af den døde Sommer,
staar paa den klamme Jord
i Duggen og forkommer.

Vilhelm From Bartrumsen.

STRØTANKER.

Jeg vilde foretrække selv den mest ufordelagtige Fred for den retfærdigste Krig nogensinde udkæmpet. *Cicero.*

Der har aldrig været en god Krig eller en daarlig Fred.
Ben. Franklin.

Vær tilfreds med din Lod, og det bedste Middel til at blive det, er at bygge et Hus paa den.

De siger, at en fattig Mand kan være lykkelig; men en lykkelig Mand er aldrig fattig.

Det er nok at vise én svag Side af din Karakter ad Gangen.

Kundskab, der ikke forøger et Menneskes Ydeevne og Nytte, vil maaske forøge hans Daarligheder.

Naturen har begravet Sandheden dybt nede paa Havets Bund. *Democritus.*

Opror mod Tyranner er Lydighed mod Gud.

Verden kender intet til sine største Mænd.

Det er ikke klogt at være klogere end nødvendigt.

Daaren røber altid sig selv ved at le i Utide.

Bliv ikke saa vred, at du ikke kan bede; lad ikke Vrede faa saaledes overhaand i dit Sind, at du ikke kan give din Fjende Mad. *Brigham Young.*

Det er meget lettere for en Taler at faa Folk til at raabe Hurra end faa dem til at tænke.

Man har ingen Beretning om, at Samvittigheden nogensinde har begaaet en Fejl.

Forfængelighedens Bagside er Misundelse. *C. Ploug.*

RETTELSE.

Glarmester Emil Jensens Død og Begravelse foregik i Esbjerg og ikke som meddelt i sidste Nummer i Aarhus.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).